

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 2Csp/151/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617209561
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Dubovinská
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7617209561.11

DOPĽŇACÍ ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves sudcom JUDr. Vierou Dubovinskou, v spore žalobkyne A., zastúpenej Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52635970, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3 209,02 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd d o p í ň a rozsudok sp. zn. 2Csp/151/2017-223 zo dňa 31. januára 2019 o znenie:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 734,05 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 734,05 eur od dňa 26. 08. 2016 až do zaplatenia a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“), rozhodujúc o žalobe žalobkyne na zaplatenie sumy 4.734,98 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 až do zaplatenia, rozsudkom zo dňa 19. apríla 2018 č. k. 2Csp/151/2017-111 (v poradí prvý rozsudok), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 474,97 eur s úrokmi z omeškania 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 až do zaplatenia, zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 3 260,01 eur s príslušenstvom na základe späťvzatia žaloby, náhradu trov konania priznal žalobkyni v rozsahu 100 % a žalovaného zaviazal na úhradu súdneho poplatku v rozsahu 100 %.

2. Predmetný rozsudok bol napadnutý odvolaním žalovaného, o ktorom Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 20. 09. 2018 č. k. 2Co/213/2018-179 rozhodol tak, že zrušil vyhovujúci výrok rozsudku o povinnosti žalovaného na zaplatenie sumy 1 474,97 eur s úrokmi z omeškania vrátane súvisiacich výrokov o povinnosti na zaplatenie súdneho poplatku a náhrady trov konania, v ktorom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Predmetom sporu v opätovnom konaní na súde prvej inštancie tak ostal nárok na zaplatenie sumy 1 474,97 eur s úrokmi z omeškania, ako aj nárok na náhradu trov konania a splnenie poplatkovej povinnosti strán sporu. Po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 11. 01. 2019 č. k. 2Csp/151/2017-212, pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3 209,02 eur s úrokom z omeškania 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 až do zaplatenia. Pôvodná suma 1 474,97 eur bola navýšená o ďalšie peňažné plnenie vo výške 1. 734,05 eur. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci v poradí druhým rozsudkom dňa 31. 01. 2019 č. k. 2Csp/151/2017-223 iba o pôvodne uplatnenom nároku na zaplatenie sumy 1 474,97 eur s úrokmi z

omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 až do zaplatenia, ktorú peňažnú pohľadávku uložil zaplatiť žalovanému žalobkyni v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobkyňu zaviazal na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 37,70 %.

4. Proti rozsudku zo dňa 31. 01. 2019 č. k. 2Csp/151/2017-223 podala včas odvolanie žalobkyňa a v odvolaní poukazovala okrem iného aj na to, že súd nerozhodol o jej nároku na zaplatenie sumy 1 734,05 eur s príslušenstvom, teda o nároku, o ktorý žalobkyňa rozšírila svoju žalobu a zmena žaloby bola riadne pripustená.

5. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2Co/132/2019-258 zo dňa 27. júna 2019 rozhodol tak, že vrátil vec súdu prvej inštancie na vydanie doplniaceho rozsudku.

6. Podľa § 225 ods. 1,2,3 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len ako "CSP"), ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

Doplnenie urobí súd doplniacim rozsudkom, na ktorý sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu strany na doplnenie rozsudku, návrh zamietne.

Návrh na doplnenie sa netýka právoplatnosti ani vykonateľnosti výrokov pôvodného rozsudku.

7. Predmetom konania je rozhodnúť o ďalšom peňažnom plnení vo výške 1734,05 eur s úrokom z omeškania 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 do zaplatenia, vychádzajúc z uznesenia zo dňa 11. 01. 2019 č. k. 2Csp/151/2017-212 ktorým bola právoplatne pripustená zmena žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni celkom sumu 3209,02 eur s úrokom z omeškania 5,00 % z dlžnej sumy ročne od 26. 08. 2016 až do zaplatenia. O sume čo do výšky 1474,97 eur s príslušenstvom bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 2Csp/151/2017-223 zo dňa 31. 01. 2019.

8. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že 17. 10. 2012 uzatvorila so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (úver č. 1) a následne zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (úver č. 2). V zmluvách vystupuje ako spotrebiteľ, keďže zmluvu uzatvorila ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetné zmluvy sú tak spotrebiteľskými zmluvami podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmlúv koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom zmlúv bolo poskytnutie bezúčelových spotrebiteľských úverov.

9. V zmysle uvedených zmlúv boli žalobkyni poskytnuté úvery s nasledujúcou špecifikáciou: úver č. 1 - celková výška úveru 1 500 eur, výška úrokovej sadzby 70,01 %, RPMN 69,66 %, výška splátky 77,05 eur mesačne, počet mesačných splátok 48, celková čiastka splatná dlžníkom 3 698,40 eur; úver č. 2 - celková výška úveru 1 500 eur, výška úrokovej sadzby 70,01 %, RPMN 69,66 %, výška splátky 77,05 eur mesačne, počet mesačných splátok 48, celková čiastka splatná dlžníkom 3 698,40 eur.

10. Žalobkyňa uviedla, že predmetné zmluvy nie sú v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetné zmluvy neobsahujú zákonom predpísané náležitosti, ale obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Namietala nesprávne uvedenú výšku RPMN v zmluvách, ktorá podľa jej názoru je uvedená nejasne a nezrozumiteľným spôsobom. Spôsob uvedenia RPMN nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN v spotrebiteľských zmluvách. Výška RPMN uvedená v zmluvách nezodpovedá (v neprospech klienta) skutočnej výške RPMN, vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, poplatkov, počet a výšku splátok, celkové náklady spojené s úverom (v tomto prípade aj Dohody o poskytnutí služby). V zmluvách uvedená RPMN tak žalobkyňu (spotrebiteľa) uviedla do omylu a vyvolala u nej domnienku výhodnosti úverov, čím narušila ekonomické správanie spotrebiteľa.

11. Pokiaľ ide o Dohody o poskytnutí služby, tieto síce formálne predstavujú samostatnú zmluvu, avšak v skutočnosti ide o akcesorické zmluvy, nadväzujúce na úverovú zmluvu. Do RPMN mala byť zahrnutá

aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Odmena za možnosť odloženia splátok predstavuje pri každej zo zmlúv 367,49 eur, čo je ďalšie 24 %-né navýšenie nákladov z poskytnutých úverov a výrazne presahuje dohodnutý úrok a poplatok za garantovanú službu. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobkyne.

12. Takto vyrátaná RPMN predstavovala pri úvere č. 1 a úvere č. 2 hodnotu 112,13 %, nakoľko v zmysle bodu č. 8.4 zmluvy bol poplatok za fiktívnu službu splatný už pri poskytnutí úveru, teda poskytnutý úver pri jednotlivých zmluvách predstavuje iba sumu 1 132,51 eur, čo je v podstatnom rozpore s údajom 69,66 %, uvádzaným v zmluvách. Skutočná výška RPMN je tak po dosadení správnych vstupných údajov vyššia ako jej výška uvedená v predmetných zmluvách o viac ako 42 %. O nesprávnosti údajov uvedených v predmetných zmluvách svedčí aj fakt, že ročná úroková sadzba je vyššia ako údaj o RPMN, čo je nepochopiteľné, nakoľko ročná úroková sadzba je len jednou zložkou výpočtu celkových nákladov úveru a až celkové náklady sú predpokladom pre výpočet RPMN úveru. Z tohto vyplýva, že ročná úroková sadzba môže byť najvyššou totožná s údajom RPMN. Inak je vždy nižšia. Vzhľadom na vyššie uvedené sa zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1, v spojení s ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa poukázala aj na to, že v zmluvách absentuje údaj o výške splátok istiny, úrokov a poplatkov.

13. Žalobkyňa uzavrela so žalovaným okrem požadovaného úveru aj revolvingový úver, ktorého uzatvorenie bolo automaticky vopred písané v texte zmluvy. Tento vopred predpísaný text nemohla ovplyvniť. Jej zámerom nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, no jeho uzatvorenie jej bolo vnútené predpísanou formou zmluvy o revolvingovom úvere. Vopred predpísaný text zmluvy predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14. V ďalšom namietala, že predmetné zmluvy nemajú náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., absentuje doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, čo podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Žalovaný so žalobkyňou, spoločne so zmluvami, uzavrel dňa 17. 10. 2012 aj Dohody o poskytnutí služieb, závislej na zmluve o úvere, ktoré sú absolútne v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Na základe týchto dohôd o poskytovaní služieb žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyňi služby, spočívajúce v možnosti odkladu splatnosti splátok. Za túto službu žalovaný zinkasoval odplatu 367,49 eur pri každej zmluve, ktorá predstavovala ďalšie 24 %-né navýšenie nákladov spotrebiteľa. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená.

16. V danom prípade ide o spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN. Z predmetných zmlúv vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu na uzavretie zmluvy (bod 5 zmluvy) ako v jej akceptácii (bod 6 zmluvy). Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmluva je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná. Podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Preto dojednanie o ročnej percentuálnej miere nákladov nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže v danom prípade chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. V predmetných zmluvách dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzatvorenia predmetných zmlúv, teda ide o neplatný právny úkon. Na základe uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa dobrým mravom a v dôsledku toho ako absolútne neplatnú. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom zmluvy. V dôsledku toho zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby, pričom úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (dojednanie o úroku) a žalobkyňa je povinná vrátiť žalovanému len poskytnutú sumu úveru.

17. Úver zo zmluvy o úvere, a to z oboch zmlúv, sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto by žalobkyňa mala povinnosť splatiť úvery len do výšky istiny, ktorá sa rovná výške požičanej sumy úveru, a to pri úvere č. 1 vo výške 1 132,51 eur, pretože žalovaný poskytol žalobkyňi len úver v tejto výške, keďže poskytnutú sumu znížil o poplatok v zmysle bodu 8.4 zmluvy úveru a pri úvere č. 2 rovnako sumu vo výške 1 132,51 eur, nakoľko žalovaný poskytol žalobkyňi úver len v tejto výške, keďže poskytnutú sumu znížil v zmysle bodu 8.4 zmluvy. Žalobkyňa ku dňu podania žaloby zaplatila na účet žalovaného z uvedených zmlúv minimálne 7 000 eur, teda o 4 734,98 eur viac ako jej bolo poskytnuté. Žalobkyňa

čiasťočne vzala žalobu späť čo do sumy 3 260,01 eur. Predmetom sporu je suma 1 474,97 eur (pôvodne uplatnený nárok vo výške 4 734,98 eur mínus čiastočné späťvzatie vo výške 3 260,01 eur = žalovaná suma 1 474,97 eur), ktorá suma bola súdom priznaná žalobkyňi ako bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyňi vydať. K uvedenej sume priznaného nároku žalobkyne premlčacia doba spočíva. Ide o splátky od 10. 06. 2014 do 20. 02. 2015 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 771,70 eur a o splátky od 25. 06. 2014 do 22. 02. 2015 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 693,45 eur.

18. V rámci plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby zostalo žalobkyňou neuplatnených 1734,05 eur, t.j. všetky splátky od 26. 02. 2016 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 880 eur a splátky od 26. 02. 2016 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 854,05 eur.

19. Vo vzťahu k splátkam od 26. 03. 2015 do 23. 11. 2015 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 689,35 eur a splátkam od 26. 03. 2015 do 31. 12. 2015 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 712,40 eur by zo strany žalovaného pravdepodobne bolo namietané premlčanie v objektívnej premlčacej dobe, a teda za účelom zjednodušenia priebehu konania toto plnenie žalobkyňa nebude uplatňovať, aj keď má za to, že vo vzťahu k týmto splátkam, by sa mala použiť 10-ročná objektívna premlčacia doba. Žalobkyňou neuplatňované splátky predstavujú sumu 1401,75 eur.

20. Preplatok vo výške 3902,02 eur tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Žalobkyňa sa pokúsila so žalovaným riešiť nesúlad zmlúv mimosúdnou cestou, predsporovou výzvou zo dňa 14. 08. 2016. Žalovaný odpoveďou zo dňa 26. 08. 2016 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci.

21. Súd vo veci vydal platobný rozkaz sp.zn. 2Csp/151/2017-23 dňa 21. 04. 2017, proti ktorému žalovaný podal kvalifikovaný odpor s odôvodnením a uviedol, že objektívne neexistuje právna norma, na základe ktorej by sa žalobkyňa mohla domáhať rozhodnutia uvedeného v petite žaloby a ani žalobkyňa ju v podanej žalobe neoznačila. Dôvodil, že bezdôvodné obohatenie nie je osobitným nárokom, ktorý by bol upravený spotrebiteľským právnym režimom a posudzuje sa podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. K napádaným zmluvným ustanoveniam o výške RPMN, o ktorej žalobkyňa prehlasuje, že je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, nakoľko bod 5 a 6 zmluvy obsahujú rozdielny údaj o RPMN, žalovaný zdôraznil, že podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2 ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorých: „Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2, je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RU. Zmluva o RU je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa.

22. Údaj o RPMN sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani zákon č. 129/2010 Z. z. neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Tento zákon určuje aj to, kedy sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere (a nie napríklad v čase podania žiadosti o úver, čo sa žalobkyňa mylne domnievala, ak vychádzala z toho, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN, pretože žalobkyňa navrhla iný údaj a žalovaný v prijatí návrhu uviedol iný).

23. V súvislosti s údajom o RPMN žalovaný poukázal aj na ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22. 05. 2008).

24. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ ide o údaj RPMN a o to, na základe čoho a kedy má byť určený, je formulovaný v predmetnej smernici (článok 10, ods. 2 písm. g), podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že aj úijné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa má určiť hodnota RPMN. Smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný v čase uzavretia zmluvy, teda nie, že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver žalobkyne o tom, že by sa údaj RPMN ako aj údaj uvádzaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť, odporuje úijnému právu a ide o porušenie článku 22 ods. 1 Smernice. V bode 5 formuláru žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú

význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vystavenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver, údaj o dátume vyplatenia úveru známy nie je. Tento sa stane známy až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu. Žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne o nesprávnom údají o RPMN a žalobkyňa neoznačila žiaden dôkaz, uvádzala neurčité a paušálne tvrdenia. Na preukázanie opaku tvrdenia žalobkyne žalovaný predložil ako dôkaz rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet RPMN. Z dôvodu právnej istoty poukázal na to, že keďže táto dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver. Z ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní predstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj poskytnutá služba v zmysle dohody o jej poskytnutí je voliteľná. Ak by teda žalobkyňa dohodu vôbec nepodpísala, táto by nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie je vylúčené, aby nezapočítaním poplatku za jej uzatvorenie predstavovalo umelé znižovanie ceny úveru.

25. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne týkajúce sa úrokovej sadzby. Zo žiadnej právnej normy, ktorá sa týka spotrebiteľských úverových zmlúv a ktorá by bola platná a účinná v čase uzatvorenia zmluvy nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Zmluva bola medzi sporovými stranami uzavretá dňa 17. 10. 2012. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva, uzavretá medzi stranami sporu, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné od 01. 04. 2015. Na uzavretú zmluvu sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v r. 2012 osobitne upravovali otázky neregulované Obchodným zákonníkom.

26. Poukázal na stanovisko Úradu dohľadu nad finančným trhom č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch, ktoré sa osobitne zaoberá aplikáciou ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka na všeobecnú úpravu záväzkov podľa Obchodného zákonníka, zmluvu o úvere, použitie ustanovení Obchodného zákonníka ako zmluvných ustanovení, všeobecné obchodné podmienky (§ 273 Obchodného zákonníka), vzťahu k osobitným sektorovým normám finančného trhu a časovej pôsobnosti tohto ustanovenia.

27. Priemerné úrokové sadzby, na ktoré poukazuje žalobkyňa, sa použiť nedajú už len preto, že ide o vyjadrenie priemeru. Teda stav, kedy banky poskytovali úvery aj za vyššie úverové sadzby a to s prihliadnutím na obsah rizika, mieru zabezpečenia a podobne. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka, nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by toto bolo v rozpore so zákonom. Právna norma jednoznačne určuje iný následok ako sa navrhuje podaným návrhom.

28. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 17. 10. 2012 upravená v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

29. Tvrdenia žalobkyne sú nesprávne už zo samotného dôvodu slovného základu pojmu odplata. Pojem odplata a úrok nie sú totožné, preto nie je možné hodnotiť celkovú odplatu iba z pohľadu jednej jej zložky - ročnej úrokovej sadzby. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobkyňa toto vôbec nerešpektuje rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ňou označeného ustanovenia vylučuje ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste podľa žalovaného záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania, v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu), je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Táto v rozhodnom období bola 45,60 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala.

30. Žalovaný k absencii spôsobu započítania splátky úveru na istinu, úroky a iné poplatky, čo má predstavovať neprijateľnú podmienku a dôvod bezúročnosti úveru poukázal na to, že zmluva obsahuje v bode 6 zákonom požadovanú výšku splátky (77,05 eur), termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - 19. deň v mesiaci, uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a splátkovom

kalendári, ktoré predstavujú neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (48 splátok), teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU. Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v oznámení veriteľa o schválení úveru). Preto žalovaný jednoznačne tvrdí, že zmluva obsahuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU. Nakoľko ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. sú výsledkom implementácie Smernice Rady 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. aj z jej ustanovení, osobitne to určuje ako povinnosť aj článok 22 ods. 1 Smernice. V ďalšom žalovaný poukázal na znenie čl. 10 ods. 1 písm. h) spomenutej Smernice. Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. ako to prezentuje žalobkyňa, predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Uvádzanie spôsobu započítania zákonná úprava vyžaduje len v prípade, ak je spotrebiteľský úver úročený viacerými úrokovými sadzbami. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa vyžaduje uvádzať prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Okolnosť, spočívajúca v tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať uvádzanie delenia splátok na istinu, úrok a poplatky, pritom konštatoval aj Súdny dvor EÚ. Žalovaný okrajovo poukázal na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranou finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15: vo svetle rozsudku nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky prestavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach. Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Žalovaný považuje tak za zvláštny paradox, aby názor Súdneho dvora EÚ vyslovený v rozhodnutí C-42/15 niektoré ústavné orgány akceptovali a iné rozhodovali tak, akoby neexistoval.

31. Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernici sa rieši tzv. súladným eurokonformným výkladom. Súd členského štátu nemôže na úniijné právo, ktoré by mal zohľadniť pri dodržaní nepriameho účinku nazerať ako na porušenie vlastného právneho poriadku.

32. Žalovaný poprel aj pravdivosť tvrdenia žalobkyne o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia čl. 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva, že zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou o RÚ. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je v prípade predmetnej zmluvy termínom konečnej splatnosti dátum 19. 10. 2016, čo vyplýva z oznámenia o schválení úveru veriteľom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní. Žalovaný tvrdí, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Zmluva obsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti úveru vymedzený dňom poslednej splátky úveru, resp. revolvingu, tak aj náležitosť, pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy - zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. Podporne žalovaný poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza: „Ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum týchto splátok.“ Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorá bola NR SR schválená dňa 12. 10. 2017. Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. a ďalšie právne predpisy (vrátane ZoSÚ) bolo okrem iného schválené, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“

33. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne týkajúce sa Dohody o poskytnutí služby, z ktorých nevyplýva, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov. Žalobkyňa v podanej žalobe nespochybnuje, že sa s dohodou oboznámila a uzavrela ju dobrovoľne, s poukazom na bod 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby. Preto žalovaný tvrdí, že Dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka úvaha o neprijateľnosti dojednania o odplate je vylúčená. Ani cena plnenia

a to v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2 a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou.

34. Tvrdenie žalobkyne, že uzavretie revolvingového úveru je neplatné, žalovaný označil ako nesprávne, pretože žalobkyňa bez akéhokoľvek zdôvodnenia založeného na konkrétnych skutočnostiach spochybňuje vlastný prejav vôle a zo žaloby nevyplýva, že by pred podpisom zmluvy nevedela akú zmluvu uzatvára a čo je jej obsahom. Navyiac poskytnutie revolvingu nie je obligatórne, nakoľko v prípade nezájmu má klient možnosť vopred vypovedať revolving (článok 9 zmluvných dojednaní), resp. požiadať o jeho stornovanie. Žalovaný nemá vedomosť o tom, že by žalobkyňa požiadala o storno revolvingu a vyplatenú čiastku vrátila.

35. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku žalobkyňou z pohľadu uplynutia subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepristúpila k preukázaniu požadovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. momentu, v ktorom sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení, poukazujúc na to, že subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že poškodený subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tvrdenia žalobkyne nie sú schopné objektívnym spôsobom podporiť uplatnený nárok, nakoľko takto všeobecne uvádzaná skutočnosť by mohla určiť začiatok a koniec premlčacej doby v podstate kedykoľvek.

36. Súd vykonal dokazovanie, oboznámil obsah listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

37. Dňa 17. 10. 2012 bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s úverovým limitom vo výške 1 500 eur. Zo zmluvy o úvere bolo preukázané, že žalobkyňi bol schválený revolvingový úver, ktorý mala splácať v 48 splátkach s výškou mesačnej splátky 77,05 eur, pričom celková čiastka, ktorú mala uhradiť, bola určená na sumu 3 698,40 eur s údajom RPMN 69,66 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,01%. Ročná úroková sadzba úveru je uvedená údajom 70,01 %, priemerná RPMN 45,50 %, poskytnutá čiastka 628,73 eur, celková čiastka pri revolvingu a úroky za dobu čerpania revolvingu 1 849,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,15 %. Z dôvodu existencie poplatku uvedeného v čl. 8.1 úverovej zmluvy vo výške 367,49 eur, bol žalobkyňi vyplatený úver v celkovej výške 1 132,51 eur.

38. Dňa 17. 10. 2012 bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s úverovým limitom vo výške 1 500 eur. Zo zmluvy o úvere bolo preukázané, že žalobkyňi bol schválený revolvingový úver, ktorý mala splácať v 48 splátkach s výškou mesačnej splátky 77,05 eur, pričom celková čiastka, ktorú mala uhradiť, bola určená na sumu 3 698,40 eur s údajom RPMN 69,66 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %. Ročná úroková sadzba úveru je uvedená údajom 70,01 %, priemerná RPMN 45,60 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eur, celková čiastka pri revolvingu a úroky za dobu čerpania revolvingu 1 849,20 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,15 %. Z dôvodu existencie poplatku uvedeného v čl. 8.1 úverovej zmluvy vo výške 367,49 eur, bol odporkyňi vyplatený úver v celkovej výške 1 132,51 eur. Celkom žalobkyňi bol vyplatený úver z oboch úverových zmlúv dva krát po 1 132,51 eur = 2 265,02 eur. Stranami sporu nebolo rozporované, že žalobkyňa na oba úvery spolu uhradila najmenej 7 000 eur. Rozdiel medzi uhradenou sumou 7 000 eur a prijatým plnením zo strany žalovaného vo výške 2 265,02 eur, teda 4 734,98 eur - preplatok, jeho vydanie pôvodne uplatnila titulom bezdôvodného obohatenia. Po úprave petitu žiadala vydať preplatok vo výške 3 209,02 eur s príslušenstvom v rozsahu ako bola právoplatne pripustená zmena žaloby. O nároku žalobkyne čo do sumy 1 474,97 eur s príslušenstvom bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 2Csp/151/2017-223 zo dňa 31. 01. 2019, pričom súd opomenul rozhodnúť o nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 1 734,05 eur (pripustená zmena žaloby čo do sumy 3 902,02 eur - rozhodnuté čo do sumy 1 474,97 eur = 1 734,05 eur rozhodnutie formou dopĺňacieho rozsudku).

39. Žalovaný namietal miestnu príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP, nakoľko vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nie je spotrebiteľským vzťahom. Toto tvrdenie zo strany žalobkyne nebolo akceptované, nakoľko nemá oporu v právnom poriadku a je snahou oddialiť rozhodnutie vo veci. Z ustanovenia § 19 písm. d) CSP vyplýva, že popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Pojem spotrebiteľa je definovaný v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Nie je akceptovateľná ani argumentácia žalovaného, že v prípade bezdôvodného obohatenia už o spotrebiteľský vzťah nepôjde. Bezdôvodné obohatenie ako také je samostatným inštitútom, avšak jeho

vznik a celkové posúdenie dôvodnosti nároku žalobkyne vyplýva zo spotrebiteľského charakteru zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným.

40. Spotrebiteľský charakter tohto sporu zostáva zachovaný v celom rozsahu, keďže bezdôvodné obohatenie je posudzované ako dôsledok porušenia povinností žalovaného. Žalobkyňa naďalej zotrvala na stanovisku, že v oboch zmluvách je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, neprimeraná výška úrokovej sadzby úveru vo výške 70,01 %. Tvrdenie žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity označila za účelové, nemajúce oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/139/2013: „Platí totiž zásada, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je aplikácia ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka pre rozpor so zásadou ochrany spotrebiteľa ako aj zásady prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa vylúčená. Žalobkyňa opakovane namietala neuvedenie spôsobu započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Absencia spôsobu započítania má za následok, že klient nie je schopný posúdiť akým spôsobom vlastne spláca úver, ako sa započítavajú splátky na istinu a úroky a následne veriteľ zneužíva túto nejasnosť zmlúv tak, že po odstúpení od úverových zmlúv tvrdí, že spotrebiteľ vlastne do odstúpenia uhradil len úroky úveru a naďalej je povinný ešte uhradiť celú istinu alebo jej podstatnú časť. Nakoľko sa jedná o spor medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený a výklad formou nepriameho účinku nie je možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Žalobkyňa sa pridržiavala argumentácie ohľadom neuvedenia údajov o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti a neplatnosti Dohody o poskytnutí služby uzatvorenej spolu so zmluvou o revolvingovom úvere, ktorá bola už súdom v obdobných prípadoch vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku (rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013 zo dňa 09. 01. 2014). Na základe rozhodnutia súdu sa má žalovaný zdržať používania Dohody o poskytnutí služby ako bola uzatvorená aj v tomto prípade. Obdobne judikoval aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 26. 05. 2016, sp. zn. 2Co/177/2015, či Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 19Co/282/2015.

41. Žalobkyňa opakovane vo vyjadrení z 05. 06. 2017 zdôraznila, že uzatvorenie revolvingového úveru nevyjadruje jej skutočnú vôľu uzatvoriť ďalší úverový vzťah, ale je prejavom vôle žalovaného. Dojednania o revolvingu inkorporované v nepodpísaných zmluvných dojednaniach sú neplatné, pretože v zmluve je uvedená iba výška revolvingu, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 80,98 %, spôsob vyplácania revolvingu ako aj neprimerane ohraničené možnosti vypovedania revolvingu sú uvedené v nepodpísaných zmluvných dojednaniach. Žalovaný je oprávnený formou následného Oznámenia zmeniť zmluvné podmienky získania revolvingu bez súhlasu žalobkyne - spotrebiteľa a neexistuje osobitná podpísaná zmluva, v ktorej by bol tento záväzok individualizovaný.

42. K premlčaniu nároku žalobkyňa uviedla, že plynutie subjektívnej dvojročnej lehoty je logicky naviazané na vznik vedomosti oprávnenej strany o tom, že sa na jej úkor niekto bezdôvodne obohatil. V tomto prípade je začiatok plynutia subjektívnej lehoty viazaný na moment, kedy právny zástupca žalobkyne posúdil podklady týkajúce sa žalobkyne, prevzal právne zastúpenie (konkrétne mesiac august 2016) a informoval žalobkyňu o tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, teda že žalobkyňa má nárok na vydanie takého bezdôvodného obohatenia. Subjektívna lehota v tomto prípade stále plynie a uplatnenie nároku žalobkyne na súde bolo vykonané v priebehu jej plynutia (subjektívna lehota na uplatnenie nároku žalobkyne uplynie najskôr mesiacom august 2018), a preto z pohľadu plynutia premlčacej lehoty je vznesená námietka premlčania bezpredmetná. Obdobný právny názor o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vyslovil Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 2Co/177/2015, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 13Co/462/2015. Súd sa tiež vyjadril k otázke znalosti právnej úpravy zo strany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, aj zdravému rozumu odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej situácii zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu (Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012).

43. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty je viazaný na objektívne skutočnosti, bez ohľadu na subjektívnu stránku účastníkov právneho vzťahu. Objektívna premlčacia doba je rozdelená na trojročnú lehotu a desaťročnú lehotu, ktorá sa uplatní v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia.

Predmetné zmluvy boli podpísané 17. 10. 2012 a plnenie z týchto zmlúv nastalo po tomto dátume, avšak k ukončeniu zmlúv by v zmysle zmluvy došlo až dňa 19. 10. 2016. Žaloba bola vyhotovená a podaná dňa 18. 04. 2017, teda pol roka po v zmluve dojednanom splatení a ukončení zmluvy. Žalobkyňa plní žalovanému do dnešného dňa (05. 06. 2017) nad rámec poskytnutej istiny, bezdôvodné obohacovanie zo strany žalovaného stále vzniká, teda námietka premlčania neprichádza do úvahy. Ďalším argumentom spochybňujúcim premlčanie je fakt, že bezdôvodné obohacovanie mohlo vzniknúť až splatením istiny, keďže uvedené úvery sú zo zákona bezúročné a bezpoplatkové, a teda až po uhradení 15-tich splátok po 77,05 eur, čo znamená, že začalo vznikáť až uhradením splátky dňa 19. 02. 2014. Ak by teda aj začalo plynúť bezdôvodné obohatenie týmto dátumom, premlčalo by sa najskôr 19. 02. 2017 a jednotlivé splátky by sa premlčali až následne. Avšak väčšina úhrad z oboch zmlúv bola realizovaná už v období kratšom ako 3 roky pred podaním žaloby, teda pred uplynutím objektívnej lehoty. Z uvedených dôvodov vznesená námietka premlčania žalovaným je irelevantná. Žalovaný sa vyjadril, že okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nebol viazaný na vedomosť právneho zástupcu žalobkyne, ale na okamih skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej lehoty, žalovaný má za to, že začala plynúť okamihom preplatenia istiny úveru, t.j. 17. 01. 2014 a preto tvrdí, že uplatnený nárok žalobkyne je v celom rozsahu premlčaný aj z pohľadu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty.

44. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 15. 12. 2017 trval na vznesenej námietke miestnej nepríslušnosti a vo svojom podaní vychádzal z právneho názoru vysloveného Krajským súdom v Žiline, v uznesení sp. zn. 9Co/516/2015 z 29. 10. 2015, v ktorom sa uvádza posúdenie nároku z bezdôvodného obohatenia po jeho vecnej stránke. Konštatuje sa, že nejde povahou o spotrebiteľský nárok. Bezdôvodné obohatenie ani nie je osobitne regulované pre oblasť spotrebiteľských vzťahov. Jeho právna úprava je spoločná pre všetky súkromnoprávne vzťahy, žiadna osobitná právna úprava bezdôvodného obohatenia v súvislosti so spotrebiteľskými vzťahmi neexistuje.

45. Žalovaný vo vzťahu k svojmu stanovisku k tvrdeniu žalovanej, že revolvingová zmluva nevznikla, trvá na svojom vyjadrení, ktoré je obsahom bodu 24 odôvodnenia rozhodnutia a uvedené podporuje odkazom na ustanovenie § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 2 písm. i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Poukázal na prílohu č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch a demonštroval vzorec výpočtu RPMN. V ďalšom ohľade správnosti výpočtu RPMN žalovaný zotrval na svojom stanovisku, ktoré je obsahom bodu 22 až 24 odôvodnenia. Výpočet uvádzaný žalobkyňou prostredníctvom internetovej kalkulačky žalovaný nepovažuje za hodnoverný dôkaz, pretože výpočet RPMN ovplyvňujú nasledovné údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti jednotlivých splátok a predložený výpočet z kalkulačky neobsahoval všetky podstatné údaje potrebné pre výpočet RPMN, preto má za to, že nie je možné naň v konaní prihliadať.

46. Žalovaný sa v celom rozsahu pridržiaval svojich vyjadrení obsiahnutých v podaní zo dňa 15. 11. 2017 a za účelom podpory svojich predchádzajúcich tvrdení a popretia tvrdení žalobkyne, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoR/5/2016-14, v ktorom súd druhej inštancie konštatoval oprávnenosť postupu žalovaného pre prípad uzatvorenia dohody o poskytnutí služby a odobril postup žalovaného, ktorý si dohodnutú odmenu odráta od poskytnutého úveru, čo vyplýva zo samotnej dohody o poskytnutí služby a žalobca s takým postupom súhlasil.

47. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

48. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú

hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

49. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

50. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

51. Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo vykladať zmluvu iba dodávateľovi.

52. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

53. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

54. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

55. Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia úverovej zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania

b) veriteľom fyzická alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

56. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

57. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

58. Podľa § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru.

59. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

60. Podľa § 215 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

61. Podľa § 232 ods. 2, 3, 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

62. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou, boli uzavreté zmluvy o poskytnutí revolvingových úverov, ktoré sú zmluvami spotrebiteľskými. Zmluvy uzavrela žalobkyňa ako nepodnikateľka. Súd skúmal, či tieto zmluvy obsahujú všetky náležitosti v zmysle vyššie uvádzaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že zmluva v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje celkovú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru súd odkazuje na článok 9 ods. 1 zmluvných dojednaní, v ktorých sa uvádza, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa

uskutoční za podmienok stanovených zmluvou o revolvingovom úvere. Termín konečnej splatnosti úveru je upravený v článku 4.5 tak, že deň splatnosti poslednej splátky úveru resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Celková výška revolvingového úveru je uvedená v zmluve a podmienky upravujúce jeho čerpanie sú upravené v zmluvných dojednaniach v článku 2 bod 2.3 tak, že veriteľ poskytne dlžníkovi schválenú výšku úveru na účet dlžníka v deň nadobudnutia účinnosti zmluvy, pričom z článku 4 ods. 4.3 zmluvných dojednaní tiež plynie, že revolving bude poskytnutý bezhotovostným spôsobom, a to bankovým prevodom na účet dlžníka.

63. Vymedzenie náležitostí v zmluve o spotrebiteľských úveroch a sankcionovanie ich absencie bezúročnosťou a bez poplatkovosťou, je vždy viazané na zmysel a účel sledovaný zákonodarcom, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred zavádzajúcim, nečestným konaním dodávateľa a súčasne požiadavka na dostatočné vymedzenie podstatných náležitostí zmluvného vzťahu, do ktorého spotrebiteľ vstupuje. Výklad zákona však nemá sledovať jeho formalistické uplatňovanie a zdôrazňovanie absencií jednotlivých slovných spojení, ale zabezpečiť, aby bola naplnená zákonom sledovaná ochrana spotrebiteľa. Výklad zákona o spotrebiteľských úveroch tiež nemožno realizovať bez reflexie na právnu ochranu spotrebiteľa v práve Európskej únie, ktorého implementácia sa odráža v práve vnútroštátnom.

64. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluve o spotrebiteľskom úvere (ďalej „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

65. Rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit, a.s., proti Kláre Bírovej (ďalej len rozsudok SDEÚ C-42/15) konštatuje, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmlúv o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Rozsudok SDEÚ C-42/15 v bode 55 ďalej konštatuje, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia oblastí, do ktorej patria tieto povinnosti.

66. Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, Smernice, rozsudku SD EÚ C-42/15 súd prijal záver, že vnútroštátna úprava nie je v rozpore s úpravou Smernice a je prípustný aj možný eurokonformný výklad vnútroštátnej úpravy priamo zodpovedajúci aj výslovnému zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje v sebe požiadavku „členenia“ splátky, ale jej špecifikáciu vzťahuje iba na počet splátok, termín splatnosti a sumu splátky. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. 02. 2018, ktorý skrz zásadu eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva s prihliadnutím na závery rozhodnutia Európskeho súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15 konštatoval, že sa nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala ako podstatnú náležitosť zmluvy členenie splátky na jednotlivé zložky. Požiadavku, aby splátky úveru boli vymedzené v členení na jednotlivé zložky istiny, úroku, poplatku, nemožno vyvodit' z gramatického znenia zákona, ani z výkladu teleologického, prihliadajúceho na jeho účel a zmysel, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V zmluvách uzavretých so žalobkyňou sa pre riadnu dohodu o splátkach nevyžadovalo členenie splátky, preto z uvedených dôvodov nemožno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

67. Z obsahu každej jednotlivéj zmluvy mal súd preukázané, že ročná úroková sadzba úveru uvedená v týchto zmluvách je stanovená vo výške 70,01 %, čo značne prevyšuje priemerné úrokové miery bánk, zistené z internetovej stránky Národnej banky Slovenska.

68. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmlúv t.j. ku dňu 17. 10. 2012, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú

situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, sa zahrňovali údaje i o tých subjektoch finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Výška obvyklej odplaty musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov upravených § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

69. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti a nemennosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti.

Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, či dlžník uzatvára zmluvu v situácii preňho nepriaznivej. Preto v súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Tiež je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch z dôvodov svojej inak neriešiteľnej situácie, a preto nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi - dobrým mravom, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presiahne úrokovú mieru v dobe dojednania, obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Z internetového portálu Národnej banky Slovenska mal súd preukázané, že priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby bola 11,57 % pre obdobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci október 2012. V zmysle zmlúv je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, čo predstavuje takmer viac ako šesťnásobok ako je priemerná hodnota v bankách. Dohoda o výške úrokov musí byť v zmysle rozhodovacej praxe slovenských súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 05. 11. 2014, sp. zn. 3 Co/114/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 06. 2013, sp. zn. 4 Cdo 51/2012 v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, teda ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009. Na základe uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa s dobrým mravom a tým pádom ako absolútne neplatnú. Pri nebankových subjektoch, ktorým je aj žalovaný účastník a ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však o päťnásobok oproti prímeru bánk. V jednotlivých zmluvách dohodnutá sadzba úverov vo výške 70,01 % skoro 5-násobne prevyšuje priemerné úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, a teda zmluvné dojednanie o výške úroku je pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

70. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

71. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

72. Niet sporu, že posudzované zmluvy o revolvingových úveroch, ktoré uzatvárala žalobkyňa v pozícii fyzickej osoby nepodnikateľa, majú charakter zmluvy spotrebiteľskej vychádzajúc zo zákonnej definície vymedzenej § 52 Občianskeho zákonníka. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 04. 2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednanie alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali

použiť normy obchodného práva. Závazkový vzťah strán sporu, ktorý je založený na zmluve o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, sa posudzuje skrze ustanovení Občianskeho zákonníka, pokiaľ je to pre spotrebiteľa priaznivejšie, a pokiaľ nejde o také práva a povinnosti, ktoré sú upravené výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka.

73. Podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere je dohoda o povinnosti platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodný zákonník), nevyhnutým znakom nie je dohoda aj o výške úrokov (§ 502 ods. 1 Obchodný zákonník). Výkladové pravidlo, týkajúce sa výšky dohodnutých úrokov zo spotrebiteľských zmlúv o úvere, je vymedzené v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené referenčné kritérium však nevylučuje možnosť súdu posudzovať záväzkový vzťah v časti úrokov aj z pohľadu dobrých mravov ako vyplýva z § 3 Občianskeho zákonníka, keď dobré mravy predstavujú jeden zo základných princípov, na dodržiavaní ktorých je potrebné trvať v dodávateľsko---spotrebiteľskom vzťahu.

Povinnosť konať v rámci dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov v súlade s dobrými mravmi jednoznačne vyplýva aj z § 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného v čase vzniku zmluvného vzťahu, v zmysle ktorého sa za konanie v rozpore s dobrými mravmi považovalo každé také, ktoré vykazovalo znaky diskriminácie, vybočenia z pravidiel morálky, a ktoré mohlo prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti, praxe, a využívalo najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán či porušovanie zmluvnej slobody.

74. Ustanovenie § 502 Obchodného zákonníka, ktoré použitie sa žalovaný dovoláva odkazuje na zákonnú úpravu výšky úrokov pri zmluvách o úvere, ktorá absentuje, preto výška úrokov vychádza len zo vzájomných dohôd medzi poskytovateľom úveru a ich prijímateľom, keďže platí zásada zmluvnej voľnosti. Limity zmluvnej voľnosti vyplývajú z princípov, na ktorých stojí právo, kam patrí princíp zákazu zneužitia práv, zákaz konania v rozpore s dobrými mravmi, zákaz konania v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, čo zohľadnil súd pri posudzovaní primeranosti výšky úrokov zo spotrebiteľského úveru podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, teda pri posudzovaní súladnosti dohody o úrokoch so zákonom. Niet žiadnej prekážky, aby východiskovým údajom pre zhodnotenie primeranosti dohodnutých úrokov v zmluvách boli úroky poskytované peňažnými ústavami pri obdobných typoch úveroch, aj keď posudzovaný vzťah sa dotýka spotrebiteľa a nebankového subjektu. Je prirodzené, že nebankové subjekty môžu mať so svojou činnosťou spojené vyššie náklady, čo však neznamená, že v neakceptovateľnom rozsahu zneužívajú situáciu na finančnom trhu (napr. že spotrebiteľovi by nebol poskytnutý úver zo strany banky) do takej miery, že úroky dosahujú 7- násobok úrokov v peňažných ústavoch.

75. Úrokové sadzby vo všeobecnosti na finančnom trhu v rámci Slovenska medzi bankovými a nebankovými subjektmi, podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska neprekročili v rozhodnom období pri obdobnom type úverov hodnotu 25% (výlučne u bankových subjektov priemerná úroková sadzba činila 11,57 % ročne). Dohoda so spotrebiteľom o úrokovej sadzbe v rozsahu 70 % ročne je nepochybne konaním, ktoré možno hodnotiť ako nepoctivý úkon, s cieľom obohatiť sa na úkor slabšej strany zmluvy, a to spôsobom, ktorý má vzbudiť zďanie, že právny úkon je súladný so zákonom.

76. Názor žalovaného, že pre prípad, ak by súd dospel k neplatnosti dohody o úrokoch, mal považovať za neplatnú dohodu len v tej časti, v ktorej výška úrokov z omeškania prekročovala podľa názoru súdu zásadu primeranosti a dobrých mravov, je neakceptovateľný. Je z podstaty vylúčená možnosť ponechať v platnosti časť dohody o úrokoch, nakoľko v dôsledku absolútnej neplatnosti, žiadna dohoda o úrokoch neexistuje, vo vzťahu ku ktorej by bolo možné právny úkon konvalidovať, čo i len sčasti. Dohoda o výške úrokov je na účely aplikácie § 41 Občianskeho zákonníka z tohto pohľadu nedeliteľnou.

Iný výklad by viedol aj k absurdnému záveru, že veriteľ by sa bezdôvodne spoliehal na možnosť dohody o akejkoľvek neúnosnej úrokovej miery v zmluvách so spotrebiteľom s tým, že pre prípad absolútnej neplatnosti tohto úkonu mu bude priznané úroky len v rozsahu uznanom súdom. Takéto moderačné právo v prípade absolútne neplatného právneho úkonu postihujúceho v celom rozsahu tú časť dohody, ktorej sa týka, zákonná úprava nepredpokladá, nepripúšťa a je to v rozpore aj s jej zmyslom a účelom. Preto súd dospel k záveru, že žalovanému zo zmluvy nepatria žiadne úroky.

77. Keďže súd dospel k záveru, že obe posudzované spotrebiteľské zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, bolo potrebné posúdiť uplatnený nárok žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade o nerozhodnutej časti uplatneného nároku v rozsahu vo výške 1.734,05 eur s príslušenstvom i z pohľadu vznesenej námietky premlčania žalovaným.

78. Súd si neosvojil právny názor žalobkyne, že subjektívna premlčacia lehota jej začala plynúť až potom, čo od právneho zástupcu získala vedomosť o tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a objektívna premlčacia lehota nemohla uplynúť skôr, než nastala splatnosť celého dlhu.

79. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu,

plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

80. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

81. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

82. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 169/2017 zo dňa 10. 01. 2018, týkajúcom sa plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských sporoch, zotrval na už skôr vyslovenom právnom názore v rozhodnutí sp.zn. 1 Cdo 67/2011 podľa ktorého, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie.

83. Vzhľadom na povahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho zo zmluvy, u ktorej boli neplatne dojednané úroky, a ktorý dlh žalobkyňa uhradzovala v splátkach, žalobkyňa začala plynúť subjektívna, ako aj objektívna premlčacia lehota dňom každej uhradenej splátky dlhu nad rámec toho, čo bola povinná plniť. Možno súhlasiť so žalobkyňou, že pokiaľ predmetom jej povinnosti na plnenie, bola iba suma 1 132,51 eur z každej zmluvy, čo zodpovedalo počtu zhruba 15 splátok, tak za situácie, že dlh v dohodnutých splátkach plnila a 15. splátka bola splatná 19. 01. 2014, všetky splátky poukazované od 19. 02. 2014 znamenali plnenie poskytované bez právneho dôvodu.

84. Súd z prehľadu splátok ku dňu 26. 11. 2018 (č. I. spisu 195) zistil, že žalobkyňa na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zaplatila celkom k uvedenému dňu 3 500,05 eur. Dňa 27. 01. 2014 realizovala splátku vo výške 78 eur. V ďalších splátkach pokračovala nasledovne: 10. 06. 2014 poukázala 78,25 eur, 02. 07. 2014 - 77,05 eur, 07. 08. 2014 - 77,05 eur, 23. 09. 2014 - 154,10 eur, 23. 10. 2014 - 77,05 eur, 24. 11. 2014 - 77,05 eur, 12. 01. 2015 - 77,05 eur, 20. 02. 2015 - 77,05 eur, 26. 03. 2015 - 77,05 eur, 11. 05. 2015 - 77,05 eur, 10. 06. 2015 - 77,05 eur, 25. 06. 2015 - 77,05 eur, 06. 08. 2015 - 77,05 eur, 24. 09. 2015 - 77,05 eur, 06. 11. 2015 - 150 eur, 23. 11. 2015 - 77,05 eur, 26. 02. 2016 - 99 eur, 31. 03. 2016 - 123 eur, 29. 04. 2016 - 74 eur, 25. 05. 2016 - 90 eur, 30. 06. 2016 - 74 eur, 22. 07. 2016 - 70 eur, 31. 08. 2016 - 70 eur, 22. 09. 2016 - 70 eur, 22. 11. 2016 - 70 eur, 23. 01. 2017 - 70 eur, 23. 03. 2017 - 70 eur. V období od 19. 02. 2014 do 20. 04. 2017 žalobkyňa na predmetnú zmluvu oproti prijatej sume 1 132,51 eur zaplatila navyše čiastku 2 341,05 eur, čo reprezentuje výšku bezdôvodného obohatenia.

85. Súd z prehľadu splátok ku dňu 26. 11. 2018 (č. I. spisu 196) zistil, že žalobkyňa na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zaplatila celkom k uvedenému dňu 3 500,33 eur. Dňa 27. 01. 2014 realizovala splátku vo výške 78 eur. V ďalších splátkach pokračovala nasledovne: 02. 07. 2014 poukázala 77,05 eur, 07. 08. 2014 - 77,05 eur, 23. 09. 2014 - 154,10 eur, 23. 10. 2014 - 77,05 eur, 24. 11. 2014 - 77,05 eur, 12. 01. 2015 - 77,05 eur, 22. 01. 2015 - 77,05 eur, 20. 02. 2015 - 77,05 eur, 26. 03. 2015 - 77,05 eur, 29. 05. 2015 - 77,05 eur, 10. 06. 2015 - 77,05 eur, 25. 06. 2015 - 77,05 eur, 21. 08. 2015 - 154,10 eur, 24. 09. 2015 - 77,05 eur, 23. 11. 2015 - 77,05 eur, 31. 12. 2015 - 100 eur, 26. 02. 2016 - 70 eur, 26. 02. 2016 - 99 eur, 31. 03. 2016 - 27 eur, 29. 04. 2016 - 86 eur, 25. 05. 2016 - 78 eur, 27. 06. 2016 - 74 eur, 22. 07. 2016 - 70,05 eur, 31. 08. 2016 - 70 eur, 22. 09. 2016 - 70 eur, 22. 11. 2016 - 70 eur, 23. 01. 2017 - 70 eur, 23. 03. 2017 - 70 eur. V období od 19. 02. 2014 do 20. 04. 2017 žalobkyňa na predmetnú zmluvu oproti prijatej sume 1 132,51 eur zaplatila navyše čiastku 2 340,95 eur, čo reprezentuje výšku bezdôvodného obohatenia.

86. Predmetom tohto konania zostala suma 1 734,05 eur, ktorá nebola uplatnená žalobkyňou v rámci plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby, t.j. všetky splátky od 26. 02. 2016 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 880 eur, realizované nasledovne: 26. 02. 2016 - 99 eur, 31. 03. 2016 - 123 eur, 29. 04. 2016 - 74 eur, 25. 05. 2016 - 90 eur, 30. 06. 2016 - 74 eur, 22. 07. 2016 - 70 eur, 31. 08. 2016 - 70 eur, 22. 09. 2016 - 70 eur, 22. 11. 2016 - 70 eur, 23. 01. 2017 - 70 eur, 23. 03. 2017 - 70 eur a splátky od 26. 02. 2016 na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v sume 854,05 eur, ktoré boli realizované nasledovne: 26. 02. 2016 70 eur, 26. 02. 2016 - 99 eur, 31. 03. 2016 - 27 eur, 29. 04. 2016 - 86 eur, 25. 05. 2016 - 78

eur, 27. 06. 2016 - 74 eur, 22. 07. 2016 - 70,05 eur, 31. 08. 2016 - 70 eur, 22. 09. 2016 - 70 eur, 22. 11. 2016 - 70 eur, 23. 01. 2017 - 70 eur, 23. 03. 2017 - 70 eur.

87. Žalobkyňa ako oprávnená sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil dozvedela v čase, keď preukázateľne zistila skutkové okolnosti, na základe ktorých bola oprávnená podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda mala vedomosť o osobe obohateného, ktorým je žalovaný, ako aj o rozsahu bezdôvodného obohatenia (teda výške plnenej sumy), čo sú aj okolnosti relevantné pre uplatnenie jej práva na súde.

Žalobkyňa naopak argumentuje skutočnosťou, že takúto z hľadiska práva relevantnú vedomosť mohla mať až za situácie, keď sa do jej dispozície dostala vedomosť o tom, že toto plnenie má charakter bezdôvodného obohatenia, a nie plnenia z riadnej zmluvy. No práve v zmysle záverov vyšších súdnych autorít vychádzajúcich zo zmyslu a účelu právnej normy, právna kvalifikácia nároku ako bezdôvodného obohatenia nie je relevantná pre začiatok plynutia premlčacej lehoty. Rozhodnutie súdu vo vzťahu k nárokom žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nemá konštitutívne účinky, ale len deklaruje právny stav existujúci už v čase peňažného plnenia poskytnutého žalobkyňou. Z uvedených dôvodov nemožno posudzovať začiatok plynutia premlčacej lehoty vo väzbe na súdne rozhodnutie, konštatujúce neplatnosť dohody o úrokoch, či neexistenciu nárokov veriteľa na úroky a poplatky zo zmluvy. Argumentácia žalobkyne vzťahujúca sa k počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa bez ohľadu na spôsob použitých slovných spojení vždy napokon vzťahuje len k jej vedomosti o právnej kvalifikácii nároku. Zákonná úprava ako v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka však podmienku „vedomosti“ o vzniku bezdôvodného obohatenia nespája s vedomím právnej kvalifikácii tohto nároku, teda, že poskytnuté peňažné plnenie sa v zmysle práva za bezdôvodné obohatenie považuje.

Čas plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže v prípade subjektívnej a objektívnej lehoty na dátum, ku ktorému žalobkyňa nad rámec svojho záväzku plnila a pokiaľ len takéto plnenie uskutočňovala v splátkach, plynie premlčacia lehota od každej jednotlivo vykonanej splátky.

88. Žalobkyňou v konaní uplatnená pohľadávka po pripustení zmeny žaloby v sume 3 209,02 eur nebola popretá, súd považuje žiadanú sumu za dôvodnú a nebola ani spochybňovaná existencia záväzkového vzťahu, ani skutočnosť, že žalobkyňa v splátkach hradila okrem poskytnutej istiny aj ďalšie nároky veriteľa. Na obidva úvery za obdobie od 19. 02. 2014 do podania žaloby t.j. ku dňu 20. 04. 2017 nad rámec prijatej sumy 2 krát po 1 132,51 eur = 2 265,02 eur uhradila navyše 4 682 eur, a to zo zmluvy č. 8300050708 sumu 2 341,05 eur a zo zmluvy č. 8300050709 sumu 2 340,95 eur. Keďže požadovala len sumu 3 209,02 eur, súd nemohol rozhodovať nad rámec, preto priznal sumu žalobkyne sumu celkom 3 209,02 eur a rozsudkom č. k. 2Csp/151/2017-223 zo dňa 31. 01. 2019 sumu 1 474,97 eur a dopĺňacím rozsudkom sumu 1 734,05 eur, ktorá bola uplatnená v subjektívnej lehote, berúc do úvahy jednotlivé splátky podľa rozpisu plnenia. Pokiaľ ide o premlčanie nároku žalobkyne je pravdou, že táto mala a mohla disponovať dôkazmi o čase a výške splátok dlhu. V danom spore nie je spochybnené, že nárok žalobkyne voči žalovanému z titulu vydania bezdôvodného obohatenia existuje, a vzhľadom na čas, kedy mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie (úhradou splátok od 19. 02. 2014), pri zohľadnení času podania žaloby k 20. 04. 2017 možno konštatovať s istotou, že nedošlo k uplynutiu premlčacej doby.

89. O úrokoch z omeškania súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške určenej vládny nariadením č. 87/1995 Z. z. aktuálnym ku dňu omeškania žalovaného so zaplatením peňažného záväzku. Výška úrokov z omeškania je v zmysle § 3 ods. 1 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobkyne súd priznal úroky z omeškania odo dňa 26. 08. 2016 t.j. odo dňa vyjadrenia negatívneho postoja žalovaného k predsporovým výzvam žalobkyne zo dňa 04. 08. 2016. Ku dňu 26. 08. 2016 bola sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,00 %, preto súd priznal úroky vo výške 5,00 %.

90. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

91. O trovách konania súd rozhodol podľa citovaného zákonného ustanovenia a priznal žalobkyne náhradu trov konania vo výške 100 % čo zodpovedá jej úspešnosti v spore.

92. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní v 3 vyhotoveniach od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.